

Allò que cal fer

(Publicat al diari El Punt el 02-02-2007)

Agradi o no als càrrecs oficials de la comèdia autonòmica que viu Catalunya, cal dir alt i clar que s'ha d'iniciar una nova etapa. Les cares i els discursos que acaparen el protagonisme del nostre dia a dia polític han arribat a un descrèdit colossal que ningú pot amagar. Cada dia són més les veus que clamen per l'aparició d'alguna cosa nova que ens permeti recuperar la moral i la dignitat. És la forma que tenim de proclamar la necessitat d'un recanvi polític imprescindible. Però cap a on s'ha d'apuntar? Quina ha de ser la fórmula que pugui donar forma a l'alternativa desitjada?

L'objectiu de la partitocràcia del país ha estat poder resoldre de manera amable i dialogant l'anomenada «qüestió catalana». Ho han intentat del dret i del revés. Han estat fidels a l'estat, a la Constitució, a la monarquia, a la bandera espanyola, a l'exèrcit i a tot allò que els estalviés un bri de sospita de radicalitat. Mai una paraula més alta que l'altra perquè, diuen ells, aquesta és la nostra manera de fer política. Com era de preveure, aquest estil pusil·lànim i sense nervi ha possibilitat que qualsevol pelagats rojigualdo s'hagi vist amb cor de deixar-nos com un drap brut. Davant d'aquestes insídies els catalans esperàvem dels nostres dirigents potser no la contundència d'un Arzallus (per posar un exemple conegut per tothom), però sí una miqueta de punt d'honor. Ni això hem tingut. Les seves actituds tan poc combatives i tan poc patriotes han abonat la impressió popular que el seu exclusiu afany és purament personal o partidista. És normal que gradualment se'ls hagi anat veient com uns simples mercenaris del càrrec.

Fa pocs dies el polític escocès Michael Fry declarava que el seu sistema autonòmic no funciona i, textualment, afegia: «Com que ja no crec en el centralisme, l'única opció per tirar endavant el país és la independència.» De fet, Catalunya es troba en la mateixa situació. La diferència és que mentre a Escòcia s'aplica el sentit comú i es mira per l'interès general, aquí únicament es defensen els interessos particulars d'uns certs membres de l'administració. Per què? Molt simple: el Parlament de Catalunya està integrat en un 70% per funcionaris. Calen més arguments?

Els catalans podem continuar essent espectadors d'aquesta degradació política galopant o bé esdevenir actors del procés regenerador. Tot i així, els únics que actualment disposem de la força moral necessària per capgirar la situació som els independentistes. Simplement perquè la nostra opció és la que no s'ha demostrat fracassada. Té tota la raó Michael Fry quan, de forma senzilla i entenedora per tothom, apunta que només hi ha tres sistemes per contemplar la governabilitat de les nacions: el centralisme, l'autonomia i la independència. A nosaltres ens han imposat tràgicament el primer, i el segon l'hem més o menys consentit. Amb tot, tots dos s'han demostrat insuficients, o bé per posar fi a Catalunya o bé per encaixar-la a Espanya.

Malgrat que alguns m'acusin de massa optimista, el cert és que vivim un moment dolç per situar les tesis secessionistes com la gran alternativa política a casa nostra. La sensació que amb Espanya «no hi ha res a fer» es va imposant fins i tot entre els partidaris de la concòrdia i, a més a més, veiem clarament com es van reestructurant moltes entitats polítiques arreu del món. Llavors, no és estrany que en el prestigiós The

Wall Street Journal, no fa ni vuit mesos, s'escrivís: «L'expedient més recent per a una separació és el dels catalans.(...) Les fronteres no són necessàriament eternes. L'aparició com bolets de nous estats en els darrers anys reflecteix parcialment el fet que, a la pràctica, construccions polítiques més petites tendeixen a ser més democràtiques i pròsperes.»

Tot i que el nostre principal adversari és la poca moral de victòria que tenim, també és cert que es va imposant entre els diversos sectors independentistes una voluntat d'unitat d'acció. Els del sector que són al govern? Amb aquests ningú no hi compta, donat que ens fa l'efecte que ja no són dels nostres. Han preferit trepitjar molsudes catifes abans que els pobles i ciutats del país. Però deixant de banda aquestes misèries que sempre tenim els pobles sotmesos, el cert és que va fent forat la idea que la conjunció d'esforços és la via que ens ha de portar a la victòria. Avui és més factible que mai. Segurament per això, ara fa unes setmanes, després de donar una conferència a Olot convidat pels magnífics patriotes de la plataforma Estelada 2014, un alcalde de la Garrotxa em deia: «És un gran moment per a la unitat dels independentistes, sobre tot perquè tots estem rebaixant les condicions d'aquesta unió. Ara veiem clarament que només ens ha d'aglutinar l'objectiu comú: la independència.» Sincerament, seria d'inconscients deixar passar aquesta oportunitat. Si analitzem l'escenari actual, veurem un clima col·lectiu propici per un discurs de trencament amb Espanya. Ara bé, tinguem present que ha de ser clar, audaç, elegant i adaptat als temps actuals. No ens podem guanyar el cor dels catalans amb plantejaments passats de rosca que no motiven ningú. El país viu d'esquenes als discursos oficials, la sensació d'espoliació econòmica no para de créixer, veiem com la pervivència de la nostra cultura i personalitat nacional cada dia es fa més complicada i, a sobre, sembla que internacionalment l'opinió pública dels poderosos no fa escarafalls davant un possible estat català. Què més necessitem per veure-ho clar? Estic convençut que, si no ens falla la determinació i la fe en Catalunya, ara és l'hora de guanyar. Sobretot, no la desaprofitem.

Santiago Espot
President Executiu de Catalunya Acció